

Sygn. akt III KK 302/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz - Śliwy,
w sprawie **E. G.** ukaranej z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na rozprawie

w dniu 15 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w P.

z dnia 21 maja 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem E. G. została uznana winną tego, że w okresie od 18 do 26 marca 2014 r., w bursie szkolnej na ul. W. dokonała kradzieży pieniędzy w kwocie 420 zł na szkodę A. M., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za co wymierzono jej karę „300 (dwustu) zł grzywny”, obciążając ją też zryczałtowanymi

wydatkami postępowania. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 11 czerwca 2014 r. W sierpniu 2014 r., z kasacją na niekorzyść ukaranej wystąpił Prokurator Generalny, zarzucając naruszenie prawa procesowego, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w., polegające na orzeczeniu za przypisane wykroczenie kary grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, przewidzianą w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w., wnosząc w związku z powyższym o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej poparła tę skargę.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest oczywiście zasadna, jako że, jak już wcześniej wskazano, Sąd Rejonowy, orzekając karę grzywny, stwierdził, że wymierza ją ukaranej w kwocie „300 (dwustu) zł”. Tym samym, prawdą jest, że w orzeczeniu tym w zakresie kary zachodzi sprzeczność, która uniemożliwia jego wykonanie. Nie wiadomo bowiem, jaką w rzeczywistości karę grzywny Sąd orzekł wobec ukaranej, a więc, czy jest to 200 czy 300 zł. W konsekwencji zaskarżony wyrok, jako dotknięty bezwzględną przyczyną uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 104 § 1 pkt 5 k.p.w., ostać się nie może. Dlatego też Sąd Najwyższy uchylił to orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Kasacja niniejsza została wprawdzie wniesiona na niekorzyść ukaranej, a w uzasadnieniu tego jej kierunku wskazano, że czyni się tak ponieważ „nie upłynął termin wskazany w art. 110 § 2 k.p.w., a nie wiadomym jest, czy intencją Sądu było ukaranie obwinionej karą grzywny w wysokości 200 złotych, czy 300 złotych”. Należy jednak zauważyć, że w sprawie tej, we wniosku o ukaranie, zawarty był jednocześnie wniosek o skazanie obwinionej grzywną w wysokości 200 zł bez przeprowadzania rozprawy (k. 18v), a sama obwiniona zgodę na takie ukaranie jej wyraziła (k. 12v). Mimo to Sąd zamiast orzekania na posiedzeniu w przedmiocie takiego skazania, do czego obligował go przepis art. 60 § 1 pkt 1 k.p.w., orzekł w tej sprawie na posiedzeniu nakazowym. Wprawdzie, stosownie do art. 2 § 1a k.p.w., orzekanie w sprawach o wykroczenia w trybie zwyczajnym następuje tylko wówczas, gdy brak jest podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu przyspieszonym lub nakazowym, to jednak należy przyjąć, że wskazany wcześniej

przepis art. 60 § 1 pkt 1 k.p.w., wyłącza możliwość orzekania w postępowaniu nakazowym w sytuacji, gdy oskarżyciel publiczny wystąpił z wnioskiem o skazanie bez rozprawy, jako że przepis art. 60 § 1 pkt 7 k.p.w. odrębnie zakłada kierowanie sprawy do postępowania nakazowego.

Powyższe wskazuje, że możliwość orzeczenia przez Sąd Rejonowy w tej sprawie kary grzywny wyższej niż sugerowana przez oskarżyciela publicznego wchodziła w rachubę jedynie wtedy, gdyby Sąd uznał na tym forum, iż nie ma podstaw do uwzględnienia tego wniosku i sprawę skierował na rozprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 63 § 5 k.p.w.). W tej sprawie tak jednak się nie stało, gdyż po wpłynięciu wniosku o ukaranie Przewodniczący Wydziału od razu zarządził o skierowaniu sprawy na posiedzenie nakazowe (k. 16). Niewykluczone, że takie właśnie postąpienie przyczyniło się do wadliwości, jaką dotknięty jest zaskarżony wyrok.

W konsekwencji, mimo kierunku tej kasacji, przy ponownym rozpoznaniu tej sprawy Sąd Rejonowy powinien rozpocząć od prawidłowego w niej procedowania, a więc od orzekania na posiedzeniu, o którym mowa w art. 63 k.p.w. i dopiero, gdyby uznał za niemożliwe uwzględnienie wniosku o skazanie bez rozprawy, powinien skierować ją na rozprawę, ale już nie na posiedzenie nakazowe. Skoro bowiem nie można było wydać wyroku na posiedzeniu z udziałem stron, to tym bardziej nie powinno się rozstrzygać o odpowiedzialności obwinionego bez udziału stron.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono jak na wstępie.